

Door Amerika naar Rajneeshpuram

In de zomer van 1982 verliet ik Nairobi op weg naar het eerste internationale festival in Rajneeshpuram, Verenigde Staten.

Ik had een voorspoedige reis naar New York. Nooit eerder was ik in de VS geweest. Bij de douane ondervond ik dat ik een *alien* was, alsof ik van een andere planeet kwam en werd ik met argwaan toegelaten. In de hoofdstad zag ik de putdeksels waar stoom uit kwam, zoals op gangsterfilms en luchtroosters van de Metro zonder een Marilyn Monroe vechtend tegen een opwaaiend zomerjurkje. Ik betrok een hotelletje nabij Broadway dat helemaal niet zo breed was en veel nachtclubs en porno shops had. Op straat zag ik alle nationaliteiten en erg veel superdikke mensen. Omdat ik iets van het land wilde zien en voelen, besloot ik met Greyhound bussen naar Portland in Oregon te rijden, waar een sannyas-centrum was, vanwaar je naar Rajneeshpuram kon komen.

De Greyhound bus was groot en comfortabel, met enorme ramen voor een goed uitzicht. In een zuidelijke halve cirkel reed ik in vijf dagen van de oostkust naar de westkust met diverse overstappen onderweg. Mijn reismethode was voor de kleine beurs. In de steden waar we stopten waren de busstations vooral in de arme buitenwijken. Ik zag hoe veel mensen in woonwagenkampen leefden, tussen rotzooi en autowrakken. Veel zwarten, maar ook blanken, die daarom in Amerika *white trash* genoemd worden, blank afval. Het was de onderkant van Amerika en ik schrok van de grote armoede in dit rijkste land van de wereld.

Op etenstijden parkeerden we op grote terreinen buiten de steden met enorme *junkfood* restaurants, zoals Mac Donald, Burger King en Pizza Hut, maar gelukkig hadden ze ook *salad bars*. Ik verbaasde me over de grote porties op borden als dienbladen. Geen wonder dat er zoveel mensen met overgewicht waren.

In Pittsburgh, Pennsylvania kwamen twee Amish mannen aan boord met hun zwarte kleding en hoeden uit de zeventiende eeuw en lange baarden. Zij leven nog zoals in die eeuw, zonder elektriciteit en rijden rond met paard en wagen. Ze maken hun eigen kleding en mogen geen ritsen gebruiken. De vrouwen dragen lange rokken en hoofdkapjes. De twee mannen gingen voor mij zitten en spraken een soort Duits, zodat ik hun gesprek redelijk kon volgen. Het waren een vader en zoon, op weg naar een andere stad om landbouwkopen te doen. Een afstand te ver voor een paardenkar.

In Salt Lake City, Utah, had ik tijd om het hoofdkwartier van de Mormonen, de Heiligen der Laatste Dagen, te bezoeken. In vitrines met levensgrote beelden werd uitgebeeld hoe Joseph Smith, de oprichter van de religie, in 1830 het boek der Mormonen vond dat werd beschouwd als een verloren deel van de Bijbel. Omdat ze polygamie bedreven, waren ze nergens welkom en trokken ze naar de zoutmeren van Utah, waar ze hun eigen stad bouwden. Ik bezocht het Tabernakel, een grote hal met uitzonderlijke akoestiek. Als je een spijker liet vallen, was dat overal even duidelijk te horen. Het houten ronde dak had geen pilaren en was gebouwd als een omgekeerde scheepsromp met spanten.

In Phoenix, Arizona, was het meer dan veertig graden en bloedheet. We reden er midden op de dag doorheen en ik zag geen mens op straat. Alleen hoge gesloten airconditioned gebouwen met in het zonlicht blikkerende vensters. Alle airco auto's hadden verduisterde ramen.

Onderweg zag ik uitgestrekte prairies met kilometers prikkeldraad en verlaten boerderijen. En eindeloze graanvelden met enorme sproei installaties. Van San Francisco en Los Angeles zag ik met slaperige ogen alleen de nachtluchten. Na vijf dagen bussen kwam ik aan in Portland waar ik eindelijk kon douchen in het sannyas-centrum. Een dag later vertrok ik met andere sannyasins naar Rajneeshpuram. Wordt vervolgd.

Uit het boek: 'ONDERWEG...Avonturen en inzichten van een wereldreiziger'
Door: Sanatan de Jongh Swemer